

Единъ денъ кога ся съмнѣло донесли му единъ столъ за писане за да го стягне и закрѣпи. Столаръ-тъ го разглови и зади явно-то сюрме намѣри друго скрышно и въ него за голѣмо чюдо найде смотаны хартіи. Разгрѣхъ гы и гяда, че сѣ каймета, хартійны пары, чете, брои и намира нѣчто 100,000 гр. Въ друго едно пакъ скрышно сюрме намира обмотаны другы хартіи, разврѣзва и намира вѣтрѣ сто жълтицы. Сиромыхъ-тъ столаръ ся замая и въздиви като видѣ толкова си пары, зачто-то никога въ живота си не бѣ видвалъ такъво нѣчто. Прибра пары-ты и затрѣча при женѣ си та ѣ гы показа. — Что е това? запыта жена му; е! колко пары! твои ли сѣ?

Столаръ-тъ отговори: мое е само что изработѣхъ съ рѣцѣ, а тыя пары азъ не съмъ спечалилъ, приказа ѣ какъ гы нашълъ и жена му тогава повтори: та тыя пары не ли сѣ наши? А не бываше ли да гы задрѣжимъ и да си видимъ съ тѣхъ работѣ-тѣ доклѣ ся найде чіи сѣ? — Не бива, отговори столаръ-тъ; азъ не задрѣжамъ у себе чюждо нѣчто, а това не е наше: азъ не съмъ крадецъ и обирачъ. Жена му ся обрѣхъ: та ты не си гы откраднѣлъ.

Столаръ-тъ рече: истина не съмъ гы откраднѣлъ; азъ гы найдохъ, нѣ и да съмъ гы нашълъ, другъ ще гы е загубилъ и пары-ты сѣ неговы. Жена-та отговори: право казвашъ; чюжды пары прѣстѣ горять.

Столаръ-тъ си помисли на рече: кой знае? може тыя пары да сѣ на нѣкого, кому-то трѣбувать повече отъ колко-то менѣ. Азъ имамъ здравы рѣцѣ и добро здравіе; съ кладиво-то и съ теслѣ-тѣ си, азъ гонѣхъ отъ кѣщи невольѣ-тѣ. Хайдѣ! трѣбува на чяса да гы поврѣнемъ.